

Moderkjærlighed eller Barnerovet

Beh-lo Løftebe Concepcion i Veiret og jagde paa godt Spanst:
 »Barnet forbliver i vore Hænder som Gidsel, I Olivencødere!»

Moderfjærlighed

eller

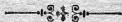
Barnerøvet.

Et Goeventyr

af

Hoderich Mellenburg.

Kristiania.

P. Omtvedts Forlag.

1895.

Nikolai Olfsens Bogtrykkeri, Grændsen 2, Kristiania.

Om jeg nogenfinde har havt noget Eventyr med indiske, d. e. kinesiske eller malayiske Sørovere? spørger J. — O, jeg har oplevet mange; thi de, der som jeg i Arrækker har befaret det indiske Ocean, har oplevet mange Begivenheder, som J ikke engang kan drømme om derhjemme bag den varme Raskelovn. Idag vil jeg fortælle Eder om et Sammentræf med kinesiske Pirater, som paa en særegen Maade har fæstet sig i min Erindring.

J Begyndelsen af Trediverne tjente jeg som Maat paa „Mogul,” en Krydser, som tilhørte det ostindiske Kompagni. Vort Skib, en slink Seiler, var omtrent otte Uger før den Begivenhed, jeg nu vil fortælle, løbet ud fra Macao og paa Reisen til Bombay; men det havde været en af de fortrædeligste Reiser, jeg nogenfinde havde gjort. J tre Uger havde vi i det kinesiske Hav havt at kæmpe med Modvind og Uveir, og der gives ingen Krog af Verden, hvor Sømandene er udsatte for større og pludseligere Storme, end der. Men neppe havde vi naaet det indiske Arkipel, førend vi fik Bindstille, som Sømanden under hine Breddegrader frygter endnu mere end det mest stormende Veir. Mere end fire uendelig lange Uger havde vort Skib ligget næsten urørlig paa samme Sted uden at rykke længere frem end 60 til 80 Sømile. Nu er rigtignok disse Tusinder af Øer i det indiske Arkipel underkijonne at se paa, naar man er tæt ved dem, men alt andet end behagelige, naar man kun kan se dem i lang Frafstand som et

Punkt paa det azurblaa Havspeil, og naar man ved, at indimellem og paa dem er tilhuse de blodtørstige malayiske og kinesiske Sorøvere, som, naar de ser et europæisk Skib eller en tung kinesisk Handelsjonke ligge ubevægelig paa Grund af Vindstille, pludselig komme farende i sine Baade for at rove Skibet, som ikke kan komme af Stedet.

Under saadanne Omstændigheder kan man hvert Dieblit frygte et Overfald af Sorøvere, og derfor var ogsaa paa „Mogul“ Bagterne Dag og Nat paa Post, for at vi kunde være sikre for en Overrumpling. Vi havde ogsaa altid et Par Kanoner ladebde, for at kunne give disse Kjeltringer en varm Modtagelse, og selv paa Dækket stod bestandig et Duzin skarpladte Musketer rede. En Morgen henimod Slutningen af den femte Uge af Vindstillet lænede jeg og nogle Søkadetter og Underofficerer os ledige mod Skandskældningen, røgte min Bibe og saa grublende ned i det blaa Dyb. Da blev jeg vakt af min Grublen ved Stemmen af en Midshipsmann, som omtrent tytti eller otti Armslængder fra Styrbord saa en besynderlig Gjenstand drive paa Havspeilet og viste sine Kammerater den. „Hvad kan det være?“ spurgte han og sænkede Rifferten; „allerede i et Kvarter har jeg seet paa den sorte Tingst der, og hele Tiden har den ikke flyttet sig tre Armslængder. Hvad Potter kan det være?“

Vi saa alle derhen og bemærkede tydelig det haandstore Punkt, men kunde ikke engang med Rifferten faa Rede paa hvad det var. Det kunde være en tom tilforket Flaske, mente nogle, men andre ansaa det for et Stykke Træ. Endelig blev ogsaa Løitnanten opmærksom paa det, han saa gennem sin Riffert, men kunde heller ikke faa noget ud af det. „Hent min Dobbeltbøsse Schiemann! vi skal snart se hvad det er!“ sagde han til en af Underofficererne, tog derpaa Bøssen, sigtede langsomt, trykkede af og de grove Hagel slog ned i Vandet; Gjen-